

0623 – 23. juni

Herren Gud kalte på Adam og sa til ham: «Adam, hvor er du?» 1Mos 3: 9.

Her har vi det første eksemplet på Guds kall til en synder på jorden. Dette er første gang en synder vekkes til omvendelse.

Herren begynner med å knuse ham. For i disse ordene: Hvor er du? ligger, som Luther sier, lovens tale til samvittigheten, eller lovens krav og siktemål – som er å overbevise synderen om hans falne og ulykkelige tilstand. Ingen skapning er usynlig for Herren, men alt er nakent og bart for hans øyne.

Når da Herren likevel roper: Adam, hvor er du?, vil han med dette ha sagt: «Nå kommer jeg for å spørre deg ut. Kom nå fram og svar meg: Hva er det som har skjedd med deg? Hvor er det nå blitt av det herlige Guds-bildet som skulle herske over hele jorden? Du tror vel ikke at jeg ikke ser deg? Du forsøker jo å skjule deg for mitt ansikt. Men hvor tror du det skal bli mulig for deg?» Det er dette som ligger i Herrens spørsmål. Derfor kom nå også Adam straks fram og begynte å forklare seg.

Og her møter vi denne stemmen som kaller, dette ropet: Hvor er du? som skal møte hver eneste synder, fra Gud. Dette første eksemplet vil være det samme gjennom alle verdens tider og for alle Adams barn.

Først og fremst er det en fars rop til et Guds barn, når det har syndet. Allerede små barn kjenner ofte tidlig, når de har syndet, en stemme som taler til dem i deres indre: Hva har du gjort? – Så lenge ikke den gode Ånd overdøves, og ørene deres er blitt døde av selvopptatthetens og lystenes fossedrønn.

Men dette er noe som spesielt alle levende Guds barn daglig kjenner på – denne stadige påminnelsen: Hvor er du? Når de f. eks. har gjort noe ubetenkt, har syndet og falt, så ropes det straks et vekkende: Hvor er du? Hva har du gjort?

De har kanskje blandet seg med verdens barn. Har i svakhet, av menneskefrykt, eller tvert i mot for å tekkes mennesker, deltatt i verdslig talemåte. Og slik, på en eller annen måte, med ord eller gjerning fornøyet sin Herre. Straks får de, på samme måte som Peter, et gjennomtrengende blikk fra sin Frelser, som taler i deres indre: Hvor er du? Å, hva har du gjort?

Alt dette er bare vennens inderlige påminnelse, som han bruker for å formane oss til å vende om. En erfaring som ikke kan verdsettes høyt nok, selv med hele verdens gullbeholdning. Og stakkars den kristen, ja, stakkars den som ikke får dette blikket, som ikke lenger hører disse ropene i sitt indre!

For det andre er dette et rop for å vekke opp de åndelig døde, som lever uten Gud i verden. Midt i syndens, ugudelighetens og de verdslige lystenes hage roper det mang en gang i deres indre: «Hvor er du? Det står ikke godt til med deg. Du trenger å omvende deg og bli frelst!»

Når de til slutt blir omvendt til Herren vitner de om hvordan de lenge og ofte kjente på dette ropet, fordi Herren kalte på dem.

Og alt dette uroet dem ofte i synden – særlig «når dagen var blitt sval», når fornøyselsene tok slutt –! Når ensomheten innhenter dem, eller i nattens hvile, da roper det inni dem: Hvor er du?

Eller de hører Ordet, en tale eller innbydelse til skriftemål, de skal tre fram for Guds ansikt ved nattverdbordet. Da roper det til dem om deres synder, om at det ikke har blitt noen forbedring, om nødvendigheten av å omvende seg: «Hvor er du? Tiden flyr avsted. Når har du tenkt å omvende deg?»

Og den som ikke gjennom en hel omvendelse er kommet tilbake til Gud, skal være klar over at en dag skal han likevel, enten han vil eller ikke, bli stilt fram for Guds ansikt.

Ja, en gang, før eller senere, her i livet eller i evigheten, skal hvert eneste menneske høre dette ropet, så det skal gå gjennom marg og ben på dem. Hvor er du? Hva har du gjort?

For det er totalt umulig for noen som helst synder å unnsnippe for den allmektige, hellige Gud. Vær derfor ikke for sikker! Gud drøyer kanskje med straffen, og tier, som om han slett ikke så all din synd. Men én gang skal du likevel høre hans stemme.

Og dette gjelder, som vi tidligere har sagt, alle verdens tider og alle Adams barn. Hvert eneste menneske må komme fram for Herren og få gjort opp for sine synder, her i livet. Hvis ikke, skal de møte ham i evigheten.

Saken er den: Vi er alle sammen syndere, – «det er ingen forskjell». Skulle vi dømmes etter dette, var det ikke étt menneske som ble frelst. Forskjellen er bare den at det er noen som holder seg borte fra Gud, og alltid forblir borte. De kommer ikke mens det ennå er nådens tid, for å søke og motta nåde.

Kristus sier: «Dette er dommen, at lyset er kommet inn i verden, men menneskene elsket mørket mer enn lyset, for gjerningene deres var onde».

Kommer vi da på ny til lyset, får gjort opp med Gud for våre synder, da blir alt godt igjen, selv om vi så var de forferdeligste syndere, slik Herren selv sier – Å, om vi kunne ta disse ordene til hjertet!:
«Kom nå, og la oss gå i rette med hverandre. Om deres synder er blodrøde, skal de bli hvite som snø. Om de er røde som purpur, skal de bli som den hviteste ull».

Dette taler også Kristus om (Mat 18), når han forteller om kongen som kalte sine tjenere til seg for at de skulle avgi regnskap for ham. Da kom det en fram som skyldte ham ti tusen pund, men som likevel straks fikk ettergitt hele gjelden når han falt ned for ham og ba.

Slik vil også Herren møte oss når han kaller oss til å gjøre opp vårt regnskap.